

Kitab Daniel - Nomer Rong Puluh Enem

Pitu Mangsanipun Nebukadnésar: Sawijining Anyaman Pratandha Nabi ingkang Mbabar Paganisme, Papalisme, lan Amérika Sarékat

Jeff Pippenger

2023-12-21

Lambang Nebukadnésar ing pasal papat iku nggumunaké. “Pitu mangsa”-né nglambangaké mangsa-mangsa nalika paganisme (kang saben dina), lan kepausan (panerak sing ndadèkaké sepi) ngidak-idak pasucèn lan umaté.

Banjur aku krungu ana satunggaling suci lagi ngandika, lan suci liyane ngandika marang suci tartamtu kang lagi ngandika iku, “Nganti pira suwéné sesanti bab kurban saben dina, lan panerak kang ndadèkaké karusakan, saéngga papan suci lan wadyabala padha dipasrahaké supaya katindhès ing sangisoring sikil?” Daniel 8:13.

Pangidak-idakan marang “papan suci lan wadya-bala,” kaya kang kasebut ing ayat telulas, nggambarake “pitung mangsa” kang dadi pungkasan saka loro bebenduning Allah; lan “pitung mangsa” kagungané Nebukadnésar nggambarake “pitung mangsa” kang dadi wiwitan saka bebenduning Allah, nanging kanthi cara kenabian kalorone dilambangake minangka garis kang padha.

Lan Ingsun bakal ngentangaké tali ukuré Samaria ing sadhuwuré Yérusalèm, lan bandhul timbalé brayat Akhab; lan Ingsun bakal ngusap Yérusalèm kaya wong ngusap sawijining piring, diusap resik, banjur dibalikké ngungkuli. 2 Para Raja 21:13.

Daniel pasal wolu, lan ayat telulas, ngrembug bab garis kapindho saka bebendunipun Allah, kaya dene kaangkat tumrap karajan kidul Yehuda, wiwit taun 677 SM. “Pitung mangsa” Nebukadnezar nglambangake garis bebendunipun Allah kang kapisan, kaya dene kaangkat tumrap karajan lor Israel, wiwit taun 723 SM. “Pitung mangsa” Nebukadnezar nglambangake sèwu rong atus suwidak taun nalika paganisme ngidak-idak pasamuwan suci lan wadya, banjur diterusake déning sèwu rong atus suwidak taun nalika kepausan ngidak-idak pasamuwan suci lan wadya.

Kapapaleman sajatiné mung paganisme sing katutupi déning panganggep minangka Kristen. “Paganisme sing kabaptis,” upamané mangkono. Ora ana apa-apa ing Katolik sing makili Kristus utawa agama Kristen. Donya wis sinau bab kasunyatan iku ing sajarah Jaman Peteng, nanging wiwit taun 1798, donya wis lali. Kepausan nduwèni ati sing padha karo paganisme. Agama lan ritus-ritus agama-agama iku padha sapa. Paukuman “pitung mangsa” marang Nebukadnésar iku dumadi ing panjenengané diparingi ati kéwan galak. Ati kéwan sing diparingaké marang panjenengané iku yaiku ati sing makili agama paganisme, apa iku paganisme sing cetha tanpa samaran utawa paganisme sing kaselubung awujud Katolik. Sister White negesaké yèn naga ing Wahyu rolas iku Iblis, nanging ing pangertèn kapindho naga iku Roma pagan.

“Mangkono, dene naga iku, utamané, nggambarake Iblis, nanging ing pangertèn kapindho, iku minangka pralambang Roma kapir.” *The Great Controversy*, 439.

Kéwan kang diwakili déning Nebukadnésar sajroning “pitung mangsa,” iku yaiku kéwané naga sajroning sèwu rong atus suwidak dina, banjur kéwané Katulik sajroning sèwu rong atus suwidak dina manèh. Ing pungkasaning dina-dina iku, Nebukadnésar dadi pralambang tumrap Amerika Sarékat, kang ing wekasané iku nabi palsu. Miturut nubuatan, Nebukadnésar makili naga, kéwan, lan nabi palsu, yaiku telung kakuwasan kang dadi sawijining Babil kasukman, lan kang nuntun jagad menyang Armagedon. Nebukadnésar makili Babil sacara harfiah, lan kanthi mangkono piyambakipun dipigunakaké minangka pralambang tumrap kateluning kakuwasan kang mbentuk Babil kasukman ing dina-dina pungkasan.

Supados saged ngertos pralambang ingkang nembe dipunidentifikasi punika, wigatos sanget rumiyin netepaken papanipun Nebukadnésar ing taun 1798, nalika karajanipun dipunpulihekaken malih ing pungkasaning “pitung wekdal.” Kita badhé netepaken tenger margi punika wonten ing Daniel pasal sekawan, sadèrèngipun kita miwiti nindakaken lumampah lumantar pasal punika kanthi cara ingkang langkung sistematis.

Ing “wektu pungkasan” ing taun 1798, kitab Daniel kabukak segelé, lan kitab mau banjur netepi ancasé kanggo ngetokaké pepadhang kang saya tambah, sing bakal nguji, nyucekaké, lan nuwuhaké rong golongan wong kang padha nyembah. Kabukaké segelé kitab Daniel nandhakaké wiwitaning proses pangujian telung tataran kang dhedhasar marang kayektèn-kayektèn sing kapacak ing wektu iku.

Panjenengané banjur ngandika, “Lungaa, Daniel, awit tembung-tembung iki wis katutup lan kasegel nganti tekan wekasaning jaman. Akeh wong bakal kasucèkaké, lan diputihaké, lan diuji; nanging para durjana bakal tumindak durjana; lan ora ana siji waé saka para durjana kang bakal mangerti; nanging para wicaksana bakal mangerti.” Daniel 12:9, 10.

Tujuan kenabian saka kabukane kitab sing dumadi saka kitab Daniel lan kitab Wahyu, yaiku kanggo nyobi generasi kang urip sajrone sajarah nalika kitab iku kabukak. Ing Daniel rolas, ana telung wangsit wektu kang diandharaké. Sing kapisan yaiku sèwu rong atus sewidak taun nalika kakuwatané umat suci bakal dipencaraké.

Nanging sira, hé Dhaniel, rapeten pangandika iku lan segelaa kitab iki nganti tumeka ing wekasaning jaman: wong akèh bakal mrana-mréné, lan kawruh bakal saya akèh. Banjur aku, Dhaniel, mirsa, lah ana wong loro liyané ngadeg, sijiné ana ing sisih kéné pinggiring kali, lan sijiné ana ing sisih kana pinggiring kali. Lan ana siji kang matur marang wong kang ngagem mori alus, kang ana ing sadhuwuring banyuning kali iku: Suwéné pira manèh nganti tekan wekasané kaélokan-kaélokan iki? Lan aku krungu wong kang ngagem mori alus, kang ana ing sadhuwuring banyuning kali iku, nalika ngacungaké tangané tengen lan tangané kiwa marang langit, sarta supaos demi Panjenengané kang gesang langgeng, manawa iku bakal lumaku sajroning satunggal mangsa, rong mangsa,

lan satengah mangsa; lan manawa wus rampung anggoné nyebar-nyebaraké kakuwatané umat suci, samubarang iki kabèh bakal katuntasan. Dhaniel 12:4-7.

Rong mangsa pameca liyané ing bab rolas iku ana sèwu rong atus sangang puluh dina lan sèwu telung atus telung puluh lima dina.

Lan aku krungu, nanging aku ora mangerti; banjur aku matur, Dhuh Pangéranku, punapa wekasané prakara-prakara punika? Panjenengané banjur ngandika, Lungaa lakumu, Daniel, amarga tembung-tembung punika isih katutup lan kasegel nganti tekan mangsa wekasan. Akeh wong bakal kasucekaké, lan diputihaké, lan diuji; nanging wong ala bakal nglakoni piala; lan ora ana siji waé saka wong ala sing bakal mangerti; nanging wong-wong wicaksana bakal mangerti. Lan wiwit wektu kurban saben dina bakal dipunilangi, lan pakèwuh nistha kang njalari karusakan dipasang, bakal ana sèwu rong atus sangang puluh dina. Rahayu wong kang ngentèni lan tumeka ing sèwu telung atus telung puluh lima dina. Daniel 12:8-12.

Ing ayat-ayat punika, “wektu wekasan” kaping pindho dipunsebat lan dipuntegesi minangka titi nalika tembung-tembungipun Daniel badhé kabikak saking panyegelan.

Tembung-tembung ingkang dados pokok prakawis kabikak saking panyegelan ing “wektu wekasan” punika inggih menika tigang mangsa pitedah: sèwu kalih atus sawidak (sawijining wekdal, wekdal-wekdal, lan satengah), sèwu kalih atus sangang puluh, lan sèwu tigang atus tigang dasa gangsal. Kalih saking tigang mangsa punika dipuntegesi minangka “dinten.” Kalih saking tigang punika rampung ing taun 1798, lan ingkang kaping tiga rampung pas ing pungkasaning taun 1843. Titi punika inggih wonten pas ing pungkasaning taun 1843, awit ayat punika ngandika, “rahayu wong kang nganti ngentosi, lan tumeka ing ...”

Tembung “cometh” tegesé “nyentuh.” Mulané rahayu wong kang ngentosi, lan uga nyentuh dina kapisan taun 1844. Wektu tundhané pasemon bab sepuluh prawan mau diwiwiti nalika kuciwa kapisan ing sajarah Millerite, lan kuciwané iku dumadi ing dina pungkasan banget taun 1843, lan dina pungkasan banget taun 1843 iku nyentuh dina kapisan banget taun 1844. Rahayu saka ngentosi iku diwiwiti nalika wektu tundha mau diwiwiti ing kuciwa kapisan.

Isih ana akèh prakara liyane ing ayat-ayat iki sing prelu dirembug, nanging pokok sing lagi kita gatekake ing kéné yaiku peran kenabian Daniel. Tujuan saka kitab Daniel, kang diwakili déning Daniel ing pérangan iki, yaiku ngasilaké sawijining proses pangujian telung tataran nalika kitab iku dibukak segelé. Daniel didhawuhi lumaku ing dalané nganti tekan wektu wekasan, yaiku nalika kitab iku bakal dibukak segelé. Pungkasaning pasal iki negesake apa kang bakal kelakon nalika wektu wekasan wis tekan.

Nanging sira lumakua ing dalanira nganti tekan wekasané: awit sira bakal ngaso, lan bakal ngadeg ana ing pandumanira ing wekasaning dina-dina. Daniel 12:13.

Kitab Daniel bakal jejeg ana ing pandumané nalika pungkasaning dina-dina profetiké Daniel.

“Nalika Gusti Allah maringi wong sawiji pakaryan mirunggan kanggo ditindakake, wong iku kudu jumeneng ana ing panduman lan panggonane, kaya dene Daniel, siyap mangsuli timbalane Gusti Allah, siyap netepi karsane Panjenengane.” Manuscript Releases, volume 6, 108.

Ing wekdaling wekasan ing taun 1798, Daniel jumeneng ing pandumipun, ingkang kacariyosaken wonten ing ayat kaping tigalas minangka “ing wekasaning dinten-dinten.” Pungkasaning pambuwangan Nebukadnezar salami “pitu wekdal” nandhesaken taun 1798, awit punika rampung “ing wekasaning dinten-dinten.”

Lan ing pungkasaning dina-dina iku, aku, Nebukadnésar, ngangkat mripatku marang swarga, lan pangertenku bali marang aku, lan aku mberkahi Kang Mahaluhur, lan aku memuji sarta ngormati Panjenengané kang gesang ing salawas-lawasé, kang pamaréntahané iku pamaréntahan langgeng, lan kratoné tumurun saka turun-temurun; lan sakehé para pendhudhuk bumi kaanggep tanpa guna; lan Panjenengané tumindak miturut kersa-Né ana ing wadya bala swarga lan ana ing antarané para pendhudhuk bumi; lan ora ana siji waé kang bisa ngalang-alangi asta-Né, utawa matur marang Panjenengané: “Punapa ingkang Paduka tindakaké?” Ing wektu kang padha, akal budiku bali marang aku; lan tumrap kamulyaning kratonku, kaluhuran lan padhang kawibawanku bali marang aku; lan para penasehatku sarta para pembesarku padha ngupaya aku; lan aku katetepaké ana ing kratonku, lan kaluhuran kamajengan kang linuwih katambahaké marang aku. Saiki aku, Nebukadnésar, memuji lan ngluhuraké sarta ngormati Sang Prabu Swarga, kang sakehé pakaryan-Né iku kayektèn, lan sakehé margi-Né iku pangadilan; lan wong-wong kang lumaku ing gumunggung Panjenengané saged ngasoraké. Daniel 4:34–37.

Ungkapan “pungkasaning dina-dina” makili wektu pungkasan ing taun 1798. Nalika semana Nebukadnésar wis katetepaké ana ing kratoné, sing dudu manèh sajarah kéwan-kéwan paganisme lan papalisme. Ing titik iku, Nebukadnésar makili sawijining wong sing sampurna wis mratobat, lan kanthi mangkono makili kéwan bumi ing wangsit Kitab Suci sing wiwit mrentah ing taun 1798, lan wiwitané minangka cempen, sanajan wis katakdiraké manawa pungkasane bakal muni kaya naga. Panjenengané makili kéwan bumi sing bakal mrentah sajroning pitung puluh taun simbolis minangka panggenapané Yesaya rong puluh telu, kaya déné kratoné sing nyata mrentah pitung puluh taun nyata. Simbolisme iki “rapet tanpa bolongan.”

Nebukadnezar nggambarake sawijining sesambungan kenabian ing antarané telung kakuwasan sing diwakili ing Wahyu pasal rolas lan telulas. Ing kono kakuwasan-kakuwasan mau diidentifikasi minangka naga, kéwan galak saka sagara, lan kéwan galak saka bumi. Ing Wahyu nembelas, kakuwasan-kakuwasan mau diidentifikasi minangka telung kakuwasan sing nuntun donya marang Armagedon. “Pitung mangsa” Nebukadnezar nyawijèkaké kabèh telung kéwan galak mau, amarga Babel harfiah nggambarake Babel rohani, lan garis kenabian sing padha kang ana ing kitab Daniel diterusaké ing kitab Wahyu, amarga loro kitab mau ndadèkaké siji lan sijiné sampurna.

Nebukadnésar makili 1798 minangka sesambungan profètis antarané naga, kéwan galak, lan nabi palsu. Taun 1798 iku minangka “wektu pungkasan” tumrap piwulangé malaékat kapisan lan sajarahé golongan Millerit. William Miller katuntun kanggo netepaké sakabèhé susunan profètisé adhedhasar pangertené ngenani naga paganisme lan kéwan galak Katulik, nanging dhèwèké ora ndeleng Amérika Sarékat minangka kéwan galak saka bumi lan nabi palsu. Dhèwèké bisa ndeleng sajarah sadurungé “wektu pungkasan” ing taun 1798, nanging mangsa ngarep isih tetep dadi mangsa ngarep. Ing “wektu pungkasan” taun 1989, katelu kakuwatan mau banjur bakal kawruhan.

Kabukane pangenalan kenabian ngenani naga lan kéwan galak ing taun 1798 dipralambangaké déning Kali Ulai ing pasal pitu, wolu, lan sanga. Kabukane pangenalan kenabian ngenani naga, kéwan galak, lan nabi palsu ing taun 1989 dipralambangaké déning Kali Hiddekel ing pasal sepuluh, sewelas, lan rolas. Nebukadnésar nggambaraké gerakané malaékat kapisan sing rawuh ing taun 1798, lan dhèwèké dadi pralambang tumrap Belsyazar sing nggambaraké gerakané malaékat katelu sing rawuh ing taun 1989. Awit saka iku, impen kapindhoné Nebukadnésar, ing pasal papat, nggambaraké piwulangé malaékat kapisan.

“Pitung mangsa” Nebukadnésar rampung ing “wektu wekasan” taun 1798, bareng rawuhipun pesen pepènget babagan paukuman sing bakal tumeka. Ing “pungkasaning dina-dina,” dhèwèké dadi wong sing sampun mratobat, mula makili sungu Républikan saka kéwan bumi nalika isih kados cempé. Ing wektu sing padha, dhèwèké uga makili sungu Protestan Filadelfia saka kéwan bumi.

Minangka ratu pisanan Babil, dhèwèké nggambaraké Belshazzar, ratu pungkasan Babil. Pengadilané dilambangaké déning pengadilané Nimrod, lan sabanjuré dadi pralambang tumrap pengadilané Belshazzar. Pengadilané makili pambukaning pengadilan panyelidikan ing tanggal 22 Oktober 1844.

Sang Prabu Nebukadnésar, marang sakehing bangsa, golongan bangsa, lan basa, kang manggon ing saindenging bumi; muga katentreman saya katambahan marang sira kabeh. Aku nganggep becik kanggo nyaritakake pratandha-pratandha lan kaelokan-kaelokan kang wis katindakaké déning Gusti Allah Ingkang Mahaluhur marang aku. Saagung-agunge pratandha-pratandha Panjenengané! lan sa-kuwat-kuwate kaelokan-kaelokan Panjenengané! Kratoné iku kraton kang langgeng, lan panguwasa-Nya tumurun saka turun-temurun. Aku, Nebukadnésar, lagi tentrem ana ing omahku, lan ngrembaka ana ing kratonku: aku weruh sawijining pangimpèn kang ndadèkaké aku wedi, lan pikiran-pikiran ana ing paturonku sarta wahyu-wahyu ana ing sirahku ngganggu aku. Daniel 4:1-5.

Impèn maujud Nebukadnésar dadi wedi, lan pralambang ing impèn iku nglambangaké Injil langgengé malaékat kapisan, kang dhawuh marang manungsa supaya “wedi marang Allah.”

Lan aku weruh malaékat liyané mabur ana ing satengahing langit, nggawa Injil langgeng kanggo diwartakaké marang wong-wong kang manggon ana ing bumi, lan marang saben bangsa, lan taler, lan basa, lan umat, pangandikané kanthi swara sora: Wediya marang

Gusti Allah, lan mènèhana kamulyan marang Panjenengané; awit wus tekan wektuné pangadilané; lan sembah Panjenengané kang nitahaké langit, lan bumi, lan segara, lan sumber-sumber banyu. Wahyu 14:6, 7.

Injil langgeng iku sawijining pekabaran telung tataran; tataran kapisan, kaya kang kaesokake déning malaekat kang kapisan, yaiku wedi marang Allah; tataran kapindho yaiku maringi kamulyan marang Panjenengane; lan tataran katelu kaesokake déning wektu pangadilan Panjenengane. “Kamulyan” nggambarake watak, lan “munggaha” kang kapindho ing carita pambrontakan Nimrod iku panggonan ing ngendi wataké kutha lan menara iku dipriksa. Iku sawijining pangadilan panyelidikan. Gabungan greja lan nagara iku gambaré kéwan, lan tataran kapindhoné Nimrod ana ing ngetokaké gambaré kéwan, nanging tataran kapindhoné Injil langgeng ngasilaké pangluhurane wataké Allah, dudu wataké Nimrod.

Wedié Nebukadnésar minangka pralambanging pacoban kang kapisan, padha kaya pilihané Daniel supaya ora mangan panganané Babil, amarga Daniel wedi marang Gusti Allah. Malaékat kang kapisan rawuh ing sajarah ing taun 1798, lan sawisé iku diparingi kakuwatan ing tanggal 11 Agustus 1840. Impèné Nebukadnésar netepaké rawuhé pesen kang kapisan ing wektu wekasan, yaiku ing taun 1798.

Aku wus nyumurupi sawijiné impen kang gawe aku wedi, lan panggagas-panggagas ing paturonku sarta wahyu-wahyu ing pikiranku ngganggu aku. Mulané aku dhawuh supaya kabèh wong wicaksana ing Babil digawa mlebu ana ing ngarsaku, supaya padha mratelakaké marang aku tegesing impen iku. Banjur para ahli sihir, para juru lintang, wong Kasdim, lan para juru tenung padha mlebu; lan aku nyritakaké impen iku ana ing ngarepé wong-wong mau, nanging padha ora bisa mratelakaké marang aku tegesé. Nanging ing pungkasané Daniel mlebu ana ing ngarsaku, kang jenengé Belteshazzar, manut jeneng allahku, lan ing dhèwèké ana roh para allah suci; lan ana ing ngarepé aku nyritakaké impen iku, pangandikaku, Hé Belteshazzar, panggedhéné para ahli sihir, awit aku ngerti yèn roh para allah suci ana ing kowé, lan ora ana prekara rahasia kang nyusahaké kowé, critakakna marang aku wahyu-wahyu saka impenku kang wus dakdeleng, lan tegesé. Daniel 4:5-9.

Rawuhipun pawartos ingkang kapisan ing wekdal pungkasan taun 1798, inggih punika ingkang kaambaraken lumantar ajrihipun Nebukadnezar, nandhani titik wekdal nalika kitab Daniel kedah kabikak ségelipun.

Nanging sira, hé Dhanièl, tutupen tembung-tembung iku, lan segelen kitab iku, nganti tekan wekasaning jaman: akèh wong bakal mlayu mrana-mréné, lan kawruh bakal saya tambah. ... Lan Panjenengané ngandika, Lungaa lakumu, Dhanièl: awit tembung-tembung iku wis katutup lan kasegel nganti tekan wekasaning jaman. Akèh wong bakal kasucekaké, lan dadi putih, lan diuji; nanging para duraka bakal tumindak duraka: lan ora ana siji waé saka para duraka kang bakal mangertèni; nanging wong-wong wicaksana bakal mangertèni. Daniel 12:4, 9, 10.

Nalika kitab Daniel kabukak segelé ing “wektu wekasan”, manungsa katimbalan supaya teka lan nyelidiki tambahing kawruh, lan panyelukan iku ing tembe banjur ngasilaké rong golongan para panyembah. Siji golongan ora bisa mangertèni, lan golongan liyané bisa mangertèni. Wong-wong wicaksana Babil, kang digambaraké minangka “para tukang sihir, para ahli nujum, wong Kasdim, lan para juru tenung” ora bisa mangertèni, nanging Daniel mangertèni. “Wong-wong wicaksana” Babil ora bisa mangertèni, mula padha nggambaraké wong duraka. Daniel nggambaraké wong wicaksana.

Kita badhé nglajengaken Daniel bab sekawan wonten ing artikel candhakipun.

“Wong-wong kang ora setya marang pakaryaning Allah iku kekurangan ing bab prinsip; pamecahe atiné dudu saka watak kang bakal nuntun wong-wong mau milih kang bener ing sakehing kahanan. Para abdining Allah kudu ngrasa ing saben wekdal manawa dheweke ana ing sangisoring pandelenging Majikané. Panjenengané kang mirsani pésta najisipun Belsyazar iku rawuh ing sakehing lembaga kita, ing kamar itung-itunganipun sudagar, ing papan pakaryan pribadi; lan tangan kang tanpa getih iku temtu saestu lagi nyathet kalalèné panjenengan, kaya nalika tangan iku nyathet paukuman kang nggegirisi tumrap ratu pameleh kang nyenyamah iku. Paukumaning Belsyazar katulis nganggo tembung-tembung geni, ‘Kowé wus katimbang ana ing timbangan, lan katitik kurang’; lan manawa panjenengan gagal netepi kewajiban-kewajiban kang diparingaké Allah marang panjenengan, paukuman panjenengan bakal padha uga.” Messages to Young People, 229.